

[Løvig Simonsen]

kommunalbestyrelsen og i andre frafalder, som man har gjort her.

Men meningen med et veto er vel, at det opretholdes, medmindre man med klare argumenter bliver overbevist om, at de pågældende bygninger ikke er bevaringsværdige. I det sidste brev, man skriver, gør man stadig væk opmærksom på, at de er bevaringsværdige.

Ministeren har gjort opmærksom på, at man selvfølgelig – og det synes jeg også er helt rigtigt – har holdt møde med både enkeltpersoner og grupper om forskellige sager. Men jeg kan altså ikke forstå, hvorfor ministeren ikke i dette tilfælde sagde til fredningsstyrelsen: jeg ønsker dette veto opretholdt, fordi jeg stadig væk mener, at disse bygninger er bevaringsværdige.

Jeg er selvfølgelig glad for, at vi får disse redegørelser, men der er stadig nogle spørgsmål her, som endnu ikke er fuldt afklarede.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg fik ikke før takket ministeren for de meget klare tilkendegivelser om handlingsforløbet, som ministeren gav her for kort tid siden. Jeg synes, der er grund til at opholde sig ved, at der er overensstemmelse med de planer, der er gyldige, lovligt vedtagne, og hvorefter man har rettet sig, og som man har lov til at gøre brug af.

Hr. Pelle Voigt spurgte, hvorfor man ikke havde gjort indsigelse imod, at dette forslag blev behandlet her i tinget som værende i strid med grundloven. Det skal man ikke gøre, når det er beslutningsforslag, der falder ind under forretningsordenens § 17; det er kun, hvis det drejer sig om lovforslag; det er forretningsordenens § 16, men vi kan vende tilbage til, om der bliver grundlag for at gøre det. Jeg tvivler på, om man kan pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag, der strider imod vores grundlovsbestemmelser; det vil jeg da i hvert fald se, før det overhovedet kan komme på tale.

Men min slutbemærkning skal være, at jeg ikke mener, at noget, der fremsættes i beslutningsform eller på anden måde i dette ting, har nogen som helst form for bestemmende virkning eller retskraft over for borgerne. Det ville minsandten være ejendommeligt, om hver af os 179 blot kunne fremsætte et

eller andet forslag, der skulle drøftes her, og bagefter sige: ja men dér sagde vi sådan, og så er der ingen, der kan være i god tro, efter at det er fremsat. Det er da horribelt, at noget sådant kan siges.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det er jo de store ords debat. Jeg lagde udtrykkelig vægt på, hr. Hagen Hagensen, at det var et flertal i folketinget, der havde fremsat beslutningsforslaget. Så det er noget andet end den historie med, at hver af de 179 medlemmer skulle kunne påvirke retsudviklingen ude i samfundet. Ja, det kan de, hvis de får flertal for noget, men dette er der altså flertal for på forhånd.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg har hidtil forstået det på den måde, at dette beslutningsforslag var fremsat af nogle enkeltmedlemmer fra forskellige grupper i dette ting. Det bekymrer mig særdeles meget, hvis der er tale om, at grupperne står bagved – ikke mindst, hvis socialdemokratiet står bag ved dette forslag. Jeg spørger, om man egentlig har drøftet tingene f.eks. med borgmester Thorkild Simonsen, formand for KL, og hørt, hvad han synes om dette, og om man har hørt, hvad overborgmesteren i København mener om disse ting. Jeg tror, det vil være nyttigt at gøre dette, for jeg er altså inde på, at man vover sig ud i noget, man faktisk ikke kan overse. Jeg er særdeles forundret over, at en tidligere minister kan være medforslagsstiller til punkt 4 i dette forslag – jeg ser ned på fru Tove Lindbo Larsen. Jeg synes, det er særdeles ejendommeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod det-

[Anden næstformand]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 264:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Yderligere nedbringelse af arbejdsløshedskassernes fejludbetalinger m.v.).

(Fremsat 14/5 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

I det første punkt i det foreliggende lovforslag ændres kravet om arbejde ved optagelse i A-kassen fra en 5 ugers regel til en 10 ugers regel, hvori der skal være opnået mere end 300 timers arbejde. Det kan siges, at der her er tale om en administrativ lettelse, idet man fjerner kravet om en 5 ugers sammenhængende periode. Det vil altså sige, at det i forhold til den nuværende ordning drejer sig om, at man skal have en sammenhængende periode, hvis man har fast arbejde, på yderligere 2½ uge. Det er regler, som folk vil kunne forstå, og vi kommer ud over de meget besværlige administrative regler, der hidtil har været for vurdering af optagelse i A-kasserne.

Det kan bare undre, at man ikke samtidig har lavet en ordning, som også ville have været nemmere at administrere i selve kassen.

På baggrund af den debat, vi havde i folketinget og i udvalget, sidst vi behandlede ændringer til denne lov om fejludbetalinger, kan det undre, at vi ikke denne gang har fået pålagt arbejdsgiverne pligt til at udfærdige attest, således at arbejdsgiverne kunne give de fornødne oplysninger til en rigtig udbetaling og vel at mærke, som vi diskuterede sidst, på standardiserede blanketter. Det ville også have betydet, at man måtte indføre skarpere sanktionsregler, men dem har vi ikke fået med. Det er vores opfattelse, at gennemførelsen af en sådan regel ville betyde, at vi fik de sidste fejludbetalinger på dette område fjernet.

Forslaget om overgang fra deltid til fuld tid, som ændres fra 5 til 13 ugers arbejde, kan vi tilslutte os. Vi finder det rimeligt, at man indfører et retsprincip, som folk kan forstå, i stedet for det nuværende skønprincip, som er svært forståeligt, og som giver anledning til utrolig mange udbetalinger. Det vil sige, at man er ude over de regler, hvor der tales om, at der skal være tale om arbejde af mere end tilfældig karakter, og vi er godt tilfredse med, at dette skønprincip bliver fjernet. Det har været uforståeligt for medlemmerne i kassen, og det har også vist sig at medføre mange ankesager.

Ændringerne i § 64 vil gøre det lettere for pensionister og for kasserne at opfatte, hvordan reglerne skal forstås og administreres. Vi kan tilslutte os forslaget, selv om der indføres et skærpet arbejdskrav på dette område.

Forslaget indeholder en lille forbedring af medlemmernes muligheder for at få udbetalt dagpenge. Denne ændring er vi godt tilfredse med. Den store lettelse på dette område er, at man i fremtiden ikke skal bruge et skønprincip, men kan tilkende medlemmer dagpenge ud fra objektive regler, altså ud fra et retsprincip. Det er også en lettelse for administrationen.

Også forslaget om beregning af de selvstændiges arbejdsfortjeneste ser ud til at medføre administrative lettelser, som vi vil være positive over for.

Socialdemokratiet vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet, men vi synes, det skal tilføjes, at regeringen ikke giver folketinget rimelige arbejdsvilkår, når vi skal have førstebehandlingen i en situation, hvor folketinget kun har ni arbejdsdage igen. Det synes jeg bør påtales, og jeg synes, regeringen burde have givet os tid til at gennemarbejde disse spørgsmål ordentligt. Det har vi ikke.

Vi regner med at få ministerens klare tilkendegivelse af, at de administrative regler, som ministeren har beskrevet i forslaget, skal gennemføres senest samtidig med, at loven træder i kraft.

Jette Thomsen (KF):

Det helt grundlæggende i dette forslag er, at man nu fjerner nogle skøn, således at det bliver lettere for A-kasserne og det enkelte medlem af forstå reglerne. Man forenkler f.eks. optagelsesbetingelserne, og man fore-

[Jette Thomsen]

slår en teknisk forenkling og lempelse af reglerne for udbetaling af dagpenge til personer, som også modtager en social pension. Og ved overflytning fra deltidsforsikret til fuldtidsforsikret skal kasserne ikke længere skønne, men udelukkende vurdere ud fra objektive kriterier.

Det er altså en god portion regelsanering, arbejdsministeren her fremlægger på baggrund af Bonnerupudvalgets betænkning. Dette udvalg har altså ikke kun vurderet ud fra de supplerende dagpenge eller ud fra økonomiske betragtninger, men udelukkende med henblik på en administrativ forenkling.

Jeg er glad for at kunne anbefale en sådan hårdt tiltrængt forenkling af et uhyre indviklet område.

Tørnæs (V):

Den 1. maj i år afgav Bonnerupudvalget sin betænkning, hvor der peges på nogle områder, hvorved det er muligt yderligere at reducere fejludbetalingerne. Jeg synes derfor, der er grund til at takke arbejdsministeren for, at han har været i stand til allerede den 14. maj at fremsætte et lovforslag, der følger det op, som et enigt udvalg har indstillet. Jeg må sige, at jeg modsat hr. Kaj Poulsen føler, det er vigtigt, at vi får denne lovgivning igennem allerede i denne samling, og at det derfor er godt, at forslaget er kommet frem så hurtigt, som tilfældet har været. Jeg mener, det er en fælles opgave for os at gøre, hvad vi kan for at begrænse fejludbetalingerne og forenkle reglerne for arbejdsløshedskassernes administration. Der er jo fortsat ganske store midler, der skal administreres gennem disse kasser, så vi kan fuldt ud give tilslutning til lovforslaget og håber på et hurtigt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Der kom en bemærkning fra hr. Tørnæs om, at han i modsætning til mig ønskede dette gennemført. Jeg ved ikke, hvordan han kunne få det ud af mine udtalelser. Socialdemokratiet har gennem årene arbejdet stærkt på at få reduceret fejludbetalingerne, fordi vi er interesserede i at få dem reduceret.

Da vi havde en debat her for knap et år siden, den 28. maj sidste år, anbefalede vi regeringen at gennemføre næsten præcis de

samme ting, som foreligger her, for at mindske fejludbetalingerne. Det ville regeringen ikke. Men vi har sandelig travlt, det beviste vi allerede for et år siden.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Jeg beklager, at min udtalelse kunne fortolkes således, at hr. Kaj Poulsen og socialdemokratiet ikke ønsker dette gennemført. Jeg ønskede blot at understrege, at jeg synes, det er hurtigt arbejde, ministeren har præsteret her, set i relation til Bonnerupudvalgets betænkning, og vi må vel så kunne klare det på de 9 arbejdsdage, som er til rådighed.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Også jeg synes, der er god grund til at takke Bonnerupudvalgets medlemmer, og især synes jeg, de skal have tak for, at de klart har påvist, at udbetaling af supplerende understøttelse overhovedet ikke har det omfang, som der ellers har været råbt meget, meget højt op om, ikke mindst af borgerlige politikere.

Jeg har lyst til at sige, at det beløb, der bliver udbetalt i dagpenge, er ca. 21 mia kr. Der bliver udbetalt ca. 8 mia kr. i efterløn, og af det samlede beløb er der altså ca. 2 mia kr., der udbetales i forskellige former for supplerende understøttelse. Vi ved jo alle sammen godt, at der er lidt fnidder med hensyn til, hvad der kommer ind under begrebet »supplerende understøttelse«, og så mener jeg egentlig, det kan undre meget, at det lige er på det område, hvorpå der udbetales temmelig lidt, der skal laves ændringer, som rent faktisk medfører besparelser. Helt grotesk bliver det, når vi ser på, at 7 ud af 8, der arbejder på deltid, er kvinder, og at flertallet af alle deltidsarbejdende faktisk ligger inden for den offentlige sektor; det offentlige går altså foran med hensyn til at oprette deltidsstillinger, og det offentlige kommer så nu med nogle forslag om, hvordan man skal begrænse, at disse kan få bedre omregninger.

Derimod er der klare tal også fra Bonnerupudvalget, der viser, at arbejdsgiverne bruger dagpengesystemet til ren erhvervsstøtte. Det er klare ord fra udvalget om, at når der udbetales rigtig mange dagpenge, skyldes det hjemsendelse på grund af vejrlig, materiale-mangel osv., dvs. dårlig planlægning fra virk-

[Lilli Gyldenkilde]

somhedernes side. På dette område foreslås der overhovedet ingen ændringer i denne omgang – jeg havde nær sagt selvfølgelig. Det havde vi heller ikke ventet fra den sidende regering.

I SF vil vi gerne tro, at det er, fordi netop disse ting skal indgå i de videre drøftelser angående finansieringsreformen, men jeg må tilstå, at så bliver det så meget mere uforståeligt, at der nu skal jaskes nogle såkaldt mindre – og når jeg siger mindre, er det i gåseøjne – ting igennem på dette tidspunkt, lige før tinget slutter samlingen.

Det er helt oplagt, at der kommer nye ændringer – måske til efteråret, måske til næste forår – og så var det mest rimeligt at vente med alle ændringerne. Når vi siger det, er det, fordi det helt store problem med administrationen af dagpengereglerne hænger sammen med de idelige ændringer i loven. Alle ved det, både herinde og udenfor. Alligevel støttes ændringer hver gang af et flertal herinde. Hvis der blev lyttet til lidt sund fornuft, ventede vi altså, til den samlede reform var på plads, og så lavede vi en reform. Jeg skal ikke stå og love, at vi vil kunne støtte en reform som den, den borgerlige regering vil lave, selvfølgelig ikke, men af hensyn til selve det at kunne administrere dette system burde man gøre det.

Hvis dette mod forventning ikke sker, må jeg sige, at vi selvfølgelig er imod, at arbejdskravsforlængelsen for de deltidsansatte går fra 5 til 10 uger. Det var det punkt, vi fik ud, da vi forhandlede sidste gang, i håb om, at vi kunne få udskudt nogle ting. Vi vidste godt, at når det kom tilbage til efteråret, ville det blive stemt igennem med socialdemokratiets stemmer, for socialdemokratiet har altid fulgt en linje, der hedder: vi skal være fuldstændig regelrette alle sammen, have fast arbejdstid, helst på 40 timer, for at man kan finde ud af systemerne, og så bliver der ikke taget hensyn i øvrigt. Men det undrer mig nu noget, at man ikke er blevet klogere undervejs, for der er ret mange efterhånden, ikke mindst af socialdemokratiets medlemmer, på disse ordninger.

Motiveringen er, at det skulle give en lettelse i administrationen. Jeg vil sige, at det bliver meget lidt lettelse, der kommer ud af det. Derimod vil det blive en stor belastning for den arbejdsløse. Der, hvor der bliver tale om en lettelse i administrationen, er i afsnit 8

angående merarbejde af tilfældig karakter. Det er en skønsparagraf, som vi også meget gerne ser går ud. Det er dér, der er lettelser i administrationen, det er det, der er en regelforenkling, ikke at man går fra 5 uger til 13 uger; det er en ren og skær besparelse.

§ 64, hvorefter der indføres skærpede arbejdskrav, vil bestemt virke modsat hensigten. Det er en ny regel på et område, hvor der tidligere ikke har været fremsat skærpede arbejdskrav.

Jeg kan se, at min tid er udløbet, så jeg vil vende tilbage i anden omgang med resten af det, jeg ville sige her ved førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Man følte sig jo næsten hensat til SFs landsmøde, hvor man for at få bifald skulle sige noget uartigt om socialdemokratiet. Men lad det nu ligge.

Det, fru Lilli Gyldenkilde skældte os ud for for et år siden, den 29. maj, var, at vi anbefalede at tage fat i Hæstrupudvalgets rapport og det, arbejdsmarkedets parter, herunder de faglige organisationer, havde anbefalet, og gennemføre noget af det, der virkede, i stedet for at gennemføre regler, som ikke virkede, men kun gjorde det endnu vanskeligere for kasserne. Det var det, vi blev skoset for sidste år. Det er de samme toner, vi hører fra SF nu, hvor der er kommet en delrapport, og hvor ministeren har lagt de forslag frem, som der har været enighed i udvalget om burde gennemføres nu. At der ikke er taget mere med, synes jeg er rimeligt.

Og lad mig så sige med hensyn til overgangen fra deltid til fuldtid, at det forslag ikke vil betyde, at et eneste menneske bliver frataget adgangen til supplerende dagpenge. Nu er vi på vej ind i den samme debat som sidste år, hvor fru Lilli Gyldenkilde tager nogle pseudoproblemer op, som ikke har hjemme i forslaget. Dette er en regelforenkling, der gør, at folk skal have arbejde i 2½ uge mere end hidtil for at blive optaget. Anderledes er det ikke. Dagpengeudbetalingen, når man er på supplerende dagpenge, fordi man er på deltid, hvad enten det er på 15, 17 eller 25 timer, er den samme, som den har været hidtil. Nu må fru Lilli Gyldenkilde dog snart have fundet ud af det.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Man kan jo høre på socialdemokraterne, at de er meget voksne og meget følsomme, og jeg skal derfor svare med følsom og nænsom stemmeføring på hr. Kaj Poulsens idelige snakken udenom.

Den situation, vi står i nu, er den, at vi skal lave om på en lov, som socialdemokraterne har et stort ansvar for er blevet den mest indviklede i verden. Det kan der vel ikke være tvivl om.

Når vi så går nærmere ind og ser på, hvor det er, vi vil lave om, så er min påstand – og det bliver den ved med at være, og jeg håber da, det vil gå op for hr. Kaj Poulsen, at det er rigtigt, hvad jeg siger, for nogen må da kunne skære det ud i pap, om ikke jeg kan – at når man går fra at have deltidsarbejde og har en frigørelsesattest og man så får supplerende dagpenge til at få et arbejde i 5 uger på fuld tid, så har man efter de regler, der gælder i øjeblikket, mulighed for at få det omregnet, så man kan få understøttelse på fuld tid. Når man ændrer 5 uger til 13 uger, siger det sig selv, at der går yderligere 8 uger, før man kan få lavet om på det, og opnår man ikke de 13 uger, kan man altså ikke få lavet om på det. Så må der da være nogle, der får mindre i understøttelse, hr. Kaj Poulsen! Lad os dog være enige om, at den bestemmelse er vi uenige om. Vi er simpelt hen uenige om, hvorvidt det skal være muligt at have en vis tilknytning til arbejdsmarkedet og så få understøttelse for resten eller ikke, og jeg ved, at socialdemokraterne vil have begrænset dette så meget som overhovedet muligt, fordi de er imod deltid. Vi er også principielt imod deltid, vi ønsker ikke, at der skal flere på deltid, men kan folk ikke få et arbejde, de kan leve af, i en tid, hvor vi har krise og har over 200.000 arbejdsløse, skal de i hvert fald kunne få suppleret op, sådan at de kan føre en anstændig tilværelse, og skal vi så i øvrigt ikke lade SFs landsmøde hvile i fred? Det var et udmærket landsmøde.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Ja, jeg morede mig også kosteligt, da jeg så det i TV. Det har nok været et udmærket landsmøde, så det skal vi nok lade ligge.

Må jeg godt have lov til at sige til fru Lilli Gyldenkilde, at man ændrer reglen fra 5 uger, hvor arbejdet skal være af mere end tilfældig karakter, til 13 uger. Det er rigtigt, at det er 8 uger mere, men det er en regel, som folk kan forstå, og det er en regel, der gælder folk, der er på deltid og ønsker at overgå til fuld tid; det gælder kun folk, der ønsker at gå på fuld tid, det er ikke deltidsansatte, vi taler om. Vi forsøgte sidste år i maj måned – nej, jeg må have stemmeføringen derned, hvor fru Lilli Gyldenkilde havde den – og nu forsøger vi igen i maj måned i år. Kan det dog ikke snart gå op for SFs ordfører, hvad det er, vi behandler! Det har intet med udbetaling til folk på deltid at gøre, det er for folk, der ønsker at overgå til fuld tid.

Estrup (RV):

Jeg vil gerne starte med at sige, at der i hvert fald ikke fra radikal side skal lyde kritik over, at regeringen har handlet hurtigt i denne sag. Jeg tror, at sporene fra de senere år omkring A-kasseadministrationen skræmmer, og jeg forstår godt den minister, der gerne hurtigt vil i gang med sådan en sag. Ikke mindst når man er i den lykkelige situation, at man på en række punkter har et enigt udvalg med såvel arbejdsmarkedets parter som embedsmændene, er det selvfølgelig naturligt hurtigt at komme med et lovforslag. Det synes jeg er i orden.

Jeg synes også, der er en række fornuftige principper, som man nu prøver at lægge til grund i de nye bestemmelser. Jeg synes, det er rigtigt og fornuftigt, at man prøver at erstatte skønmæssige afgørelser med objektive kriterier. Vi ved alle sammen, at det er skønnene, der har belastet A-kasseadministrationen, det er dér, der er begået fejl, og vi ved også, at det er væsentlig mere betryggende for den enkelte at kende det objektive kriterium, som man er underlagt.

Det, jeg så forstår af de forslag, som nu er lagt frem, er, at man stort set følger et hovedprincip om, at man vurderer tilknytningen til arbejdsmarkedet gennem en mindre restriktiv og mindre pøtisespræget opgørelse, men til gengæld over en længere periode. Det er formentlig en fornuftig måde at få en lettere administration ud af det på, så ud fra

[Estrup]

det synspunkt kan jeg støtte hovedparten af det, som arbejdsministeren her har fremlagt.

Der er dog et lille men, som jeg også godt tror arbejdsministeren er opmærksom på. Vi havde her for en god måneds tid siden en debat om handicappedes forhold, og i den forbindelse blev det på baggrund af et beslutningsforslag fra VS påpeget, at der netop var nogle besynderlige bestemmelser i lovgivningen, når man så på dagpengeretten for personer, der samtidig havde social pension, idet man dér har en begrænset dagpengeret, som i mange situationer måtte forekomme som en form for diskriminering. Vi var dengang enige, forstod jeg, fra arbejdsministeren og til VS om, at dette nok var en bestemmelse, vi måtte kigge på, og jeg vil da godt i den forbindelse minde arbejdsministeren om, hvad han sagde, nemlig – og jeg citerer fra fortrykket, forhandlingerne, sp. 9526:

»Om der bør ske ændring af denne bestemmelse, indgår allerede i de overvejelser, der foregår i Bonnerupudvalget, som forventes at afgive betænkning meget snart. Problemerne er også nævnt i den betænkning, som er på trapperne fra udvalget om de handicappede og arbejdsmarkedet, det såkaldte Svend Jensen-udvalg. Jeg vil derfor med disse to betænkninger i hånden se nærmere på, om der er grund til at gennemføre ændringer i reglerne vedrørende dagpengeretten.«

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren har set nærmere på, om der er en sådan grund til at ændre reglerne. Jeg kan i hvert fald ikke se det af bemærkningerne til forslaget, og jeg kender ikke indholdet af Svend Jensen-udvalgets betænkning. Derfor synes jeg faktisk, det er for tidligt, dette forslag er kommet, og i den form, det har fået nu, hvor den begrænsede dagpengeret udvides med et skærpet arbejdskrav, er det faktisk en lidet smagelig og acceptabel bestemmelse. På det punkt vil jeg gerne tage et klart forbehold, og jeg synes, at medmindre vi kan få det afklaret tilstrækkeligt under udvalgsarbejdet, at vi ikke behøver at have de betænkeligheder, må vi med det samme se i øjnene, at denne del af lovforslaget nok ikke bør nyde fremme i denne sammenhæng.

Men derudover kan jeg tilslutte mig lovforslaget, og jeg synes, at resten med rimelighed kan gennemføres i denne samling.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ministeren er citeret i offentligheden for at have sagt, at det, vi behandler i dag, blot er nogle småting, som ikke vil volde nogen problemer, og småting, som alle burde kunne være enige i. Denne betragtning er VS imidlertid slet ikke enig i. Vi mener, at det, man her kalder for regelforenklinger, betyder: 1. det vil blive meget vanskeligere for folk at blive optaget i en A-kasse. Faktisk vil folk, der arbejder 31–33 timer om ugen, have vanskeligheder med at blive optaget. 2. personer med social pension lægges ind under et skærpet arbejdskrav. Og 3. overgangen fra deltids- til fuldtidsforsikring vanskeliggøres.

VS synes faktisk også, der skal regelforenklinger til, men hvad er en regelforenkling? Det ville jo være en regelforenkling helt at afskaffe reglen om, at supplerende understøttelse skal betales med dimittendsatsen med diverse undtagelser. Det ville være en regelforenkling at betale med den individuelle sats.

Men den type regelforenklinger til gavn for lønarbejderne ønsker ministeren ikke, så den type regelforenklinger kommer ikke på tale. Den type regelforenklinger, som man tænker på i Bonnerupudvalget og i arbejdsministeriet, er, at det ville være meget lettere at administrere, hvis de personer, der modtager social pension, slet ikke skulle have dagpenge overhovedet. Og jeg giver ret i, at det ville være let at administrere. Det ville for så vidt være lettere, hvis man slet ikke skulle have dagpenge. Men den type regelforenklinger går vi 100 pct. imod, fordi det er forværringer. Vi begriber ikke, at man, når man i betænkningen på baggrund af socialministeriets tanker accepterer, at den type forringelser alligevel går for vidt, så lægger hovedet i blød for at finde ud af en regelforenkling, som alligevel på en eller anden måde forringer forholdene ved at sætte personer med social pension ind under skærpede arbejdskrav ligesom folk, der har selvstændigt bierhverv. Hvad de to ting har med hinanden at gøre, er fuldkommen uforståeligt.

Hvis man tager optagelsesbetingelserne, ville det jo også være en regelforenkling at droppe kravet om, at der i den nuværende 5 ugers periode skal arbejdes første og sidste dag, ligesom man kunne stille langt mere præcise krav til oplysningerne på lønsedlerne. Men i stedet forlænger man perioden til 10 uger med mere end 300 arbejdstimer. Det

[Elisabeth Bruun Olesen]

vil sige, at man gør det sværere at komme ind i en A-kasse, fordi det tager længere tid.

Og som jeg har været inde på: de flotte ord, der blev sagt her i salen om handicappedes forhold, socialministerens smukke redegørelse om, at den enkelte handicappede sandelig skal leve et liv så nær det normale som overhovedet muligt, dem hopper man op og falder ned på, når man skal til at lovgive; så skal de bare have det endnu hårdere.

Det gøres også sværere for A-kassemedlemmer, der overgår fra deltidforsikring til fuldtidsforsikring. Nu skal der 13 ugers arbejde til – i dag skal der 5 ugers arbejde på fuld tid til – men merarbejde af tilfældig karakter tæller ikke mere med. Som jeg allerede påpegede sidste gang, mener vi, at diskussionen om merarbejde af tilfældig karakter er fuldkommen forfejlet, og at diverse ministre i virkeligheden har ført folketinget bag lyset. Begrundelsen for begrebet »merarbejde af tilfældig karakter« har ikke været at forhindre de muligheder – som Bonnerupudvalget kalder muligheder for misbrug – for at skaffe sig arbejde af tilfældig karakter og så gå på fuld tid. Den har, da man sin tid lavede reglerne om, så deltidforsikrede også kunne få dagpenge, været at beskytte det menneske, som kun ønskede at stille sin arbejdskraft til rådighed for arbejdsmarkedet på deltid. Det var de tanker, der lå bagved dengang: en beskyttelse af den deltidforsikrede. Så har man administreret det på en helt forfejlet måde, og det betyder så, at nu vil man til at udvide perioden fra 5 til 13 uger.

Jeg mener, at det under udvalgsarbejdet må være vigtigt at få baggrunden for reglens indførelse i sin tid frem og få at vide, hvordan man faktisk kunne fejlfortolke den regel fra arbejdsdirektoratets side i mange år. Det er en mulighed, som gør, at den, der kun vil arbejde på deltid, skal sikres, at man ikke mod sin vilje bliver overflyttet til fuld tid, hvis man for at hjælpe sin arbejdsgiver i en periode har accepteret at arbejde på fuld tid.

Så er der vedrørende døde perioder en lille pikant ting, som jeg vil slutte med. Den omhandler os selv, folketingsmedlemmerne. Det at være i folketinget er ikke et arbejde. Det tæller i alle tilfælde ikke som arbejde i arbejdsløshedslovens forstand. Det er en død periode. Hvis de to år kommer ind, vil et folketingsmedlem, der er medlem af en A-

kasse og ikke bliver genvalgt, have mistet sin dagpengebet.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mon ikke vi alle kan blive enige om, at det er i alles interesse, at vi har så få fejludbetalinger som muligt? Derfor vil jeg takke Bonnerupudvalget for det grundige arbejde, der er gjort netop for at få undersøgt de årsager, der måtte være til fejludbetalinger, og jeg vil også takke og complimentere ministeren for, at vi så hurtigt har fået et lovforslag, der følger Bonnerupudvalgets redegørelse og konklusioner op, sådan som det er sket i dette lovforslag, hvor man jo kort sagt vil gå fra skøn til vurdering ud fra objektive kriterier. Dette positive sigte synes jeg er godt udmøntet i konkrete forslag, som mit parti gerne vil medvirke til en hurtig gennemførelse af, og jeg skal tilføje, at det, jeg har sagt her, også er dækkende for CDs holdning til området.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil meget gerne takke for den stort set positive holdning, der har været til de forslag, der er lagt frem. Det tyder for mig på, at der vil være et bredt flertal i folketinget, som vil være villig til inden folketingets sommerferie at gennemføre en lovgivning, der i hvert fald stort set svarer til det foreslåede.

Jeg vil godt kommentere det med tiden en lille smule. Bonnerupudvalget blev i forhold til sin tidsplan forsinket, fordi man netop ønskede at lave den dybtgående undersøgelse, som fru Lilli Gyldenkilde var så glad for. Jeg er også glad for den undersøgelse. Jeg mener, det er vigtigt, at hvis der er forkerte forventninger til, i hvilken udstrækning en ordning bliver brugt, er det godt at få en undersøgelse, der viser sort på hvidt, hvad der egentlig er den faktiske brug af den pågældende ordning, så jeg tror, vi er glade for det resultat, og derfor accepterer jeg, at udvalget blev senere færdig, end man oprindeligt havde planlagt.

Udvalget afleverede sin rapport til mig 1. maj. Samme dag sendte jeg rapporten til folketinget. Den kunne desværre ikke blive distribueret, fordi folketinget var lukket af forskellige grunde netop den dag. Små 14 dage efter har vi så forslagene fremme, og jeg har valgt ud udelukkende de forslag, som der stod et fuldstændig enigt udvalg bag, og som

[Arbejdsministeren]

arbejdsmarkedets parter og ministeriets repræsentanter alle var enige om var regelforenklinger. Dette var noget, der drejede sig om fejludbetalinger og ikke andet end det. Det har været mit hovedkriterium, og det har været baggrunden for det lovforslag, som er blevet udarbejdet.

Jeg tror også, det har været vigtigt, at jeg har koncentreret mig om de ting, der var enighed om, for dermed tror jeg jeg har øget sandsynligheden for, at vi netop kan få det flertal, som det nu ser ud til at vi kan få.

Jeg vil godt kommentere et par af de ting, som er blevet kaldt knaster i forbindelse med lovforslaget.

Hr. Kaj Poulsen var inde på spørgsmålet om en pålagt arbejdsgiverdokumentation, og her ligger det altså sådan, at der sidste sommer, i forlængelse af debatten sidst i maj, blev nedsat et underudvalg under Bonnerupudvalget, som netop beskæftigede sig med denne problemkreds. I dette udvalg, hvor altså også arbejdsmarkedets parter var repræsenteret, var der enighed om ikke at etablere en tvungen ordning. Man foreslog en anden ordning, man udarbejdede et udkast til bekendtgørelse og dette udkast til bekendtgørelse blev uden ændringer af min forgænger udsendt som arbejdsministeriets bekendtgørelse af 18. december 1985.

Jeg har en lille fornemmelse af, at folketingets arbejdsmarkedsudvalg måske ikke er blevet gjort bekendt med resultatet af arbejdet i underudvalget, og hvis det er en korrekt fornemmelse, oversender jeg meget gerne rapporten, hvori denne problemkreds er blevet diskuteret. Det er netop sådan, at i forlængelse af den nye bekendtgørelse er nogle af de forslag, som jeg nu kan gennemføre administrativt i sommerperioden, forenklinger på netop dette område, med udgangspunkt i den bemyndigelsesbeføjelse, som blev indføjet i lovgivningen i maj måned sidste år. Men jeg vil meget gerne have, at arbejdsmarkedsudvalget er med på, hvad det er, der sker, og derfor vil jeg sørge for, at redegørelsen bliver sendt over til udvalget – jeg skal nok lade være med at afvente et udvalgs spørgsmål – så hurtigt som muligt på grund af de korte tidsfrister, vi har.

Så rejste hr. Estrup spørgsmålet om de handicappede, og det er korrekt vurderet, at arbejdsministeren var opmærksom på, at det, der blev sagt i folketingssalen ved behandlin-

gen af VS' beslutningsforslag, ikke var udmøntet i dette lovforslag. Det er der to grunde til. Den ene grund har jeg lige nævnt, nemlig at jeg kun har lagt de forslag, der var fuldkommen enighed om i udvalget, frem. Den anden grund er, at Svend Jensen-rapporten endnu ikke foreligger; derfor har jeg ikke begge rapporter i hænderne, og derfor har jeg altså heller ikke afsluttet overvejelserne.

Men jeg vil meget gerne love, at jeg er meget positiv på dette område. Jeg håber ikke, at en eventuel diskussion på dette område vil betyde, at vi udsætter færdigbehandlingen af lovforslaget. Jeg vil være meget villig til at overveje, om det er muligt her og nu at komme med de nødvendige ændringsforslag, hvis der er bredt flertal for det, og jeg vil også være villig til at overveje, om det er mere hensigtsmæssigt, at man i en betænkning ved et flertal kommer med et pålæg til arbejdsministeren om, at næste gang der skal ske rettelser, kommer det med. Selv om jeg har det samme fromme ønske som fru Lilli Gyldenkilde, at vi begrænser antallet af ændringer, må vi jo se i øjnene, at der kommer nogle flere, og vi kunne så bebude, at vi næste gang kunne tage den rettelse med. Jeg har samme positive holdning til problemkredsen i dag, som jeg havde, da vi diskuterede VS' beslutningsforslag. Jeg tror, det er en knast, som vi på en eller anden måde kan få ryddet af vejen i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

For så vidt angår diskussionen mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Kaj Poulsen om de ændrede optagelsesbetingelser vil jeg lade den diskussion stå for sig selv. Jeg er selvsagt i substansen enig med hr. Kaj Poulsen i, at der er tale om regelforenklinger. Jeg håber, at denne lille diskrepans omkring SFs holdning til forslagene ikke betyder, at SF vil modsætte sig lovforslagene.

Det er mit håb, at et meget bredt flertal i folketinget i enighed kan gennemføre disse forenklinger, for jeg mener faktisk – og det skal være mit svar til fru Elisabeth Bruun Olesen – at det drejer sig om administrative forenklinger for A-kassemedlemmerne, for A-kasseadministratorerne og for erhvervslivet. Det drejer sig ikke om storpolitik.

Fru Elisabeth Bruun Olesens ordførertale kendte jeg jo fra Aktuelt, og jeg kan i mit svar henvise til det udmærkede svar, som hr.

[Arbejdsministeren]

Carl Stisen fra Arbejdsløhedskassernes Samvirke allerede har givet fru Elisabeth Bruun Olesen. Jeg vil kun komme med den konstaterende tilføjelse, at nu går VS altså alligevel ind for, at folketingsmedlemmernes arbejdsvilkår skal forbedres; det var da en nyhed.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg vil takke for arbejdsministerens imødekomende betragtninger omkring sammenhængen mellem dagpengeret og social pension, men samtidig sige, at det undrer mig en lille smule, at man for 1½ måned siden sagde, at man ville vente på begge betænkninger og på den baggrund overveje regelændring, og nu træffer man alligevel en afgørelse uden at have begge betænkninger i hånden. Egentlig er jeg da helt enig i, at vi kan hugge den knude over. Den letteste måde er faktisk at skære den del af ændringerne væk.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Vor ordfører er forhindret i at være til stede.

Jeg er enig med arbejdsministeren i, at det ser ud til, at dette lovforslag giver forenklinger, og derfor kan vi støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er ministerens grundlæggende enighed med socialdemokratiet i denne her sag. Den er jo interessant. Jeg skal se bort fra, at der i den bemærkning jo også kunne ligge, at man selvfølgelig er uenig med SF. Men jeg mener, at det, man er uenig i, altså ikke er det reelle, at der selvfølgelig bliver tale om nogle nedskæringer for folk.

I ministerens bemærkninger til lovforslaget står altså anført et antal millioner kroner, som man sparer på de to områder, som jeg har opponeret stærkest imod, nemlig at gå fra 5 til 10 uger som optagelseskrav og at gå fra 5 til 13 uger for at kunne få en deltidsansættelse omregnet til en fuldtidsansættelse og de affødte virkninger af det. Jeg håber, vi er enige om, at det er substansen i lovforslaget. Der er absolut ikke tale om, at SF ikke har

forstået det her, det må jeg gøre klart. Men vi er uenig i vurderingen af det.

I bemærkningerne står der som sagt, at der er tale om besparelser på disse to områder, og det synes jeg så vi skal lade hænge i luften. Jeg ved, at jeg er uenig med socialdemokratiet og altid har været det omkring dette med deltidsansættelser, og hvad man kan få i den øvrige tid, hvis man ønsker fuldtidsansættelse. Men jeg troede ikke, at jeg var uenig med socialdemokratiet i, at der ikke skulle ske yderligere besparelser med dette forslag. Det bliver der altså, og det er jeg lidt beskæmmet over. Der har været nedsat et udvalg, og vi ved jo alle sammen, hvordan udvalgsarbejdet foregår. Det foregår sådan, at man kulegraver nogle ting – og jeg skal stadig væk rose Bonnerupudvalget for dets arbejde – og så begynder man forhandlingerne om, hvor man kan blive enig, og hvor man stadig væk er på kanten af uenighed. Og det er det resultat, man bare ukritisk fra ministerens side og fra socialdemokratiets side siger ja til. Vi bliver jo et ekspeditions-kontor på den her måde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg nærer ret stor respekt for arbejdsministeren, og jeg synes, arbejdsministeren er ret kvik, men jeg vil sige, at det grænser faktisk til det overkvikke, at arbejdsministeren kendte min tale på forhånd, fordi arbejdsministeren havde læst i Aktuel, hvad jeg mente om det her. Jeg vil påpege, at det, jeg skrev i Aktuel, udelukkende handlede om supplerende dagpenge, mens jeg i min tale i dag end ikke nævnte udtrykket supplerende dagpenge. Der er et eller andet misforhold imellem de to ting.

VS går ind for at gøre arbejdsvilkårene for folketingsmedlemmerne bedre. Det gjorde hr. Lenger meget klart rede for, da vi snakkede om at forbedre folketingsmedlemmernes vilkår og bl.a. skabe bedre muligheder i forbindelse med, at man forlader folketinget. Det, vi ikke vil have, er, at man skal have bedre lønninger. Der er også noget, arbejdsministeren ikke helt har fattet.

Ændringen ved overgang fra deltidsforsikring til fuldtidsforsikring er en regelforenkling, sådan som man udtrykker det i lovforslaget. Det vil jeg medgive. Men det er en

[Elisabeth Bruun Olesen]

regelforenkling, som er til skade, fordi man skal arbejde på fuld tid i længere tid end de hidtidige 5 uger. Jeg har påpeget, at den måde, administrationen har udviklet sig på, bygger på et forkert grundlag. Da man i sin tid lovgav om, at man overhovedet kunne blive deltidsforsikret, da var »merarbejde af tilfældig karakter« indsat for at beskytte den deltidsforsikrede, så den deltidsforsikrede faktisk ikke skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet på fuld tid.

Det, man kunne gøre, hvis man skulle regelforenkle, var jo bare at sige, at 5 uger var 5 uger, og så sikre, at de, der ikke ønskede at blive overført til fuldtidsforsikring, kunne sige nej.

Kaj Poulsen (S):

Jeg kan selvfølgelig glæde mig sammen med fru Lilli Gyldenkilde over, at regeringen nu har taget det til efterretning, som vi sagde den 29. maj sidste år, at regeringen er blevet enig med socialdemokratiet.

Den debat, der har været omkring § 64, altså om de handicappede og pensionisterne, er baggrunden for, at vi har taget så positivt imod forslaget her. Som det er nu, hvor man ved en konkret bedømmelse skal have påvist, om den ledige står til rådighed for arbejdsmarkedet, har det haft nogle utrolig ubehagelige konsekvenser for de handicappede. I en række tilfælde har man konstateret at disse mennesker på grund af handicappene ikke kan stå til rådighed for arbejdsmarkedet. I et eksempel, som vi har fået forelagt, har en handicappet, som er pensionist, og som er blevet afskediget, fået bedømt, om han står til rådighed for arbejdsmarkedet, og alene på grund af hans størrelse vurderede man, at det kunne han ikke gøre.

Disse regler kommer nu væk, sådan at vi giver de handicappede en ordentlig behandling i den her sag, og de får deres 78 dages understøttelse som hidtil. De har endda mulighed for at få det i to omgange. Det er en lille forbedring, men jeg vil godt sige, at når vi går over til denne objektive regel om, hvornår dagpengene skal udbetales, så er det en forbedring. Jeg kan selvfølgelig glæde mig over, at vi kan få de her ting gennemført, som vi jo pegede på sidste år, da man gennemførte ting, som har gjort det betydeligt vanskeligere at administrere.

Og lad mig så gøre fru Lilli Gyldenkildes ord fra forhandlingerne sidste år til mine. Jeg citerer fra Folketingstidende 1984-85, spalte 10850:

»Jeg skal starte med at sige, at der jo er sket ændringer i systemet, som har mindsket fejludbetalingerne, og vi har alle en klar interesse i at få bragt fejludbetalingerne ned til et absolut minimum. Der er ingen, der kan være interesseret i, at dette system, som er opbygget af fagbevægelsen gennem tiderne, skal blive ødelagt på grund af, at det kan angribes for for store fejludbetalinger. Hvis vi ikke vil være med til at lave ændringer, så man mindsker disse fejludbetalinger, frygter jeg, at vi vil komme i den situation – det ved vi jo at der er borgerlige politikere der ønsker – at A-kasserne bliver taget fra fagforeningerne.«

Må jeg gøre de ord til mine og sige, at det er hovedgrunden til, at socialdemokratiet har taget den stilling til det forslag, vi har her. Kunne de ord dog bare være blevet stående fra sidste år til i dag. Så havde vi haft en mere rimelig debat omkring de problemer, vi skal have løst, således at vi kan få sat fejludbetalingerne ned på et rimeligt grundlag, således at alle kan forstå det, også medlemmerne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg kan konstatere, at der i forhold til socialdemokratiets forskellige medlemmer er nogle forskellige holdninger, som kommer til udtryk, når man behandler lovforslag og beslutningsforslag. Fru Joanna Rønn, som var ordfører ved vort forslag om personer med social pension, havde en langt, langt mere positiv holdning, end hr. Kaj Poulsen nu giver udtryk for, så vi må nok se grundigt på, hvem af de to der tegner socialdemokratiet.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om arbejdsministeren og hr. Kaj Poulsen tror, at når man skærper arbejdskravet for folk med social pension, så sætter man rådighedsbekendtgørelsen ud af kraft. Fuldkommen det samme vil være tilfældet; enhver kasse vil til enhver tid kunne foretage en konkret rådighedsvurdering af et medlem, hvad enten medlemmet er underlagt et skærpet arbejdskrav eller ej.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at der er ingen forskel i holdningen til de handicappede på det her område mellem fru Joanna Rønn og mig.

Vi har betragtet dette forslag som en lempelse for de handicappede, således at det bliver lettere for de handicappede at forstå, hvilke regler der gælder, og således at kasserne har bedre mulighed for at administrere dem.

Skal der laves andre ændringer, så lad os diskutere det, men det er det forslag, der ligger her, vi har taget stilling til – og ikke andet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Man skal nu altså være socialdemokrat for at kunne forstå, hvordan et skærpet arbejdskrav kan være en lempelse. Det betyder, at handicappede – eller andre, der modtager social pension – som er kommet ind i A-kassen på fuldkommen normale vilkår, og som har fuldkommen normalt arbejde, bliver ulige behandlet, når de skal have dagpenge.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte her i anden omgang med at takke hr. Kaj Poulsen, fordi han oplæste, hvad vi sagde sidste år og stadig væk mener, om, at det er meget vigtigt, at vi får regelsæneret og får rettet op på det her system. Det tror jeg vi er enige om. Så det var helt fint.

Hvad jeg derimod er lidt ked af, er, at hvis vi begge to mener det, så er det jo lidt ærgerligt, at vi lader os spille ud mod hinanden, så vi det ene år går med til nogle ændringer og det næste år går socialdemokratiet med til nogle ændringer, som vi ikke kan acceptere. Det er jo flot! Altså, det er sådan noget, jeg kan beundre den borgerlige regering for.

Det er jo ikke altid deres skyld, men der er i hvert fald ikke kløgtighed ud over alle grænser, hverken fra socialdemokratiets eller SFs side i den sammenhæng. Så det skal vi nok være opmærksom på, fik jeg lyst til at sige.

En anden ting, som jeg vil tage op, er ændringerne fra sidste år. Jeg forstod på mini-

sterens ord heroppefra, at der var nogle ting, der skulle kigges på fra sidste år. Jeg vil stærkt appellere til, at vi nu får kigget på de aftaler, vi indgik sidste år.

Det er ikke rimeligt; jeg mener egentlig, det er utåleligt, at man indgår aftaler og skriver ned i betænkningen, at sådan skal det blive og inden den og den dato skal det være i orden – og så overskrider vi den dato med et halvt år, og ingenting er i orden.

Hermed taler jeg om dette, at arbejdsgiverenes dokumentation skulle være i orden i de her sager; så man ikke blot skulle bygge på tro og love-erklæringer fra lønmodtagerne, der skulle have dagpenge udbetalt. Meget ofte har det betydet, at de er kommet i klemme, fordi de ikke har kendt loven. Det er jo en af de ting, vi har råbt på regelsænering med hensyn til.

Så skulle vi gå over i retning af, at nu skulle der være arbejdsgivererklæringer, og så skulle det blive bedre, men det er slet ikke i orden. De blanketter er aldrig blevet til noget. Hvorfor er de ikke blevet til noget? Hvorfor er der ikke orden i det dér? Det var en af de ting, som virkelig kunne have hjulpet på det her. Når der så sker det, som sker i det her system, at der kommer nye ændringer hver 3. måned, så kan jeg godt se, at det også bliver lidt besværligt. Men hvis det er baggrunden for det, så synes jeg altså snart, at vi skulle tage os sammen til at sige, at nu stopper vi ændringer i det her system, indtil vi laver den endelige finansieringsreform. Det er stadig væk mit ønske.

Oh må jeg så ikke appellere om – jeg ved ikke, hvordan vi kan få det lavet herinde, men på en eller anden måde må det kunne laves – at arbejdsmarkedsudvalgets medlemmer sammen med ministeren bliver inviteret ud i en A-kasse og får systemet at se i praksis og får prøvet at stå over for kassen og sige: goddag, her er jeg, jeg er arbejdsløs. Hvad nu? Hvordan skal det foregå, hvis jeg skal have udbetalt dagpenge? For det er jo lysende klart, at det trænger indtil mange medlemmer af arbejdsmarkedsudvalget til, for at vi kan snakke på samme niveau alle sammen.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

[Kaj Poulsen]

Jeg synes, den debat, fru Lilli Gyldenkilde tog fat på om, hvordan vi skal få stoppet fejludbetalingerne, er spændende.

Jeg synes også, det er beklageligt, at vi skal spilles ud mod hinanden på den måde, som det er sket.

I maj måned sidste år og i dag har jeg givet socialdemokratiets holdning til de forslag, der har været. Og så har vi altså bagefter måttet lytte til toner, som kritiserer socialdemokratiet for den holdning, som vi havde. Det skal SF have lov til, men når man træder på SF, så går det galt. Men det må vi så leve med, at SF har det sådan.

Må jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at socialdemokratiet har den holdning, at vi skal have de her fejludbetalinger væk, også for at styrke A-kassernes muligheder i fagbevægelsen. Og vi lægger overordentlig stor vægt på, at de mennesker, som sidder og administrerer disse ting, kommer og fortæller folketinget, hvad der vil være gavnligt, og hvad der vil kunne administreres – og så gennemfører vi det, og det tilslutter vi os stort set altid.

Vi gør det ikke omvendt, fru Lilli Gyldenkilde, og det er derfor, vi er gået forkert af hinanden. Sidste år, da hele fagbevægelsen og alle A-kasserne var imod ændringerne, da tilsluttede fru Lilli Gyldenkilde sig, og i dag, hvor de har tilsluttet sig ændringerne, da går hun imod det. Det er måske ikke bare socialdemokratiets skyld, at vi går imod hinanden; det kunne jo også godt være, der var en lille fejl inden for SF, bare en lille én, så skal jeg ikke forlange mere.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det skal jo ikke stå sådan, at vi ikke lytter til fagbevægelsens medlemmer. Vi lytter især til dem, som ændringerne har noget at sige over for. Jeg tillader mig at citere et brev, jeg har modtaget fra Hotel- & Restaurationspersonalets Forbund, hvori man protesterer og beder arbejderpartierne om at tage klart afstand fra i alt fald tre af de indgreb mod de arbejdsløse, som Schlüterregeringen nu er ved at gennemføre på baggrund af den netop afleverede betænkning fra Bonnerupudvalget. Så der er altså også fagforeninger, der protesterer mod det her.

Så lad nu vores interne slagsmål ligge. Det, jeg appellerede om, var, at vi kunne blive enige om at samarbejde bedre. Hvis det ikke lader sig gøre, så må jeg jo tage det til efterretning. Men jeg appellerede om det, og jeg håber, at det vil blive indset – måske ikke af hr. Kaj Poulsen, men så af andre – at det er der altså nok nogen fornuft i.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg har bemærket, at hotel- og restaurationspersonalet var uenige med den øvrige fagbevægelse denne gang, og jeg har såmænd også bemærket det sidste gang. Men jeg har også bemærket, at Hotel- & Restaurationspersonalets Forbund & A-kasse er den, der procentuelt har de største fejludbetalinger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Omkring fejludbetalingerne og hotel- og restaurationspersonalet tror jeg, hr. Kaj Poulsen skal dokumentere dem på et tidspunkt. Jeg tror, hr. Kaj Poulsen tænker på tjenerne. Men lad nu det være.

Hr. Kaj Poulsen siger, at socialdemokratiet altid har været enige i de ændringer, som bliver foreslået her, og jeg vil give hr. Kaj Poulsen ret. I alle tilfælde omkring optagelsesbetingelser og overflytning har hr. Kaj Poulsen ikke sagt et eneste nyt ord, og man må respektere, at socialdemokratiet har den holdning, det har.

Men vi har aldrig tidligere hørt – undtagen via fru Joanna Rønn – hvad socialdemokratiet mente om folk med social pension; det talte vi nemlig ikke om sidste år. Så der er kommet det ekstra nye, at socialdemokratiet åbenbart mener, at folk, der får en social pension, skal behandles ulige i forhold til folk, der ikke får en social pension, og det nye har jeg mærket mig i dag.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg gjorde mig vældig umage for at undgå at komme ind i diskussionen mellem S og SF; det lykkedes altså desværre ikke helt.

Jeg vil stadig væk gøre mig umage for ikke at komme det, men jeg må alligevel kommentere én ting: jeg kan i hvert fald ikke tages til indtægt for i mit indlæg at have antydnet, at SF ikke har forstået reglerne. En sådan antydning ville jeg aldrig nogen sinde

[Arbejdsministeren]

turde komme med, når fru Lilli Gyldenkilde er ordfører, i hvert fald i spørgsmål af denne karakter. Jeg vil også bekræfte, at på det specifikke punkt kommer der nogle besparelser ud af det, men det er ikke ment som et besparelsesforslag. Derfor synes jeg også lige, jeg skal nævne, at en række af de andre regelforenklinger kommer der altså merudgifter ud af. Og summen af alle de regelforenklinger, som udvalget har lagt frem, kan altså meget vel blive merudgifter, og det har været baggrunden for min stillingtagen. Men jeg kan bekræfte, at på det specifikke punkt sker der en besparelse.

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at vi bliver et ekspeditionskontor herinde. Jeg vil gerne medvirke til, at vi ikke bliver ekspeditionskontor for organisationerne, når der er politiske grunde til ikke at være det. Men i dette tilfælde synes jeg, der er en ganske god grund til at være ekspeditionskontor for de folk, som ude omkring i kasserne administrerer ordningerne, lever med ordningerne i det daglige. Når de i enighed er nået frem til noget, som embedsmændene har kunnet tilslutte sig, så skal der efter min mening meget gode grunde til ikke at ville være ekspeditionskontor.

I spørgsmålet om arbejdsgiverdokumentation vil jeg gerne gentage det, jeg sagde i første runde om, at der må være sket en eller anden fejlfortolkning undervejs; hvor den ligger, kan jeg af gode grunde ikke udtale mig om. Der foreligger en redegørelse fra december måned om denne problemkreds med udgangspunkt i debatten sidste år. Den sender vi nu til udvalget, og lad os så tage en debat om den videre procedure derfra.

Jeg kan i øvrigt sige, at jeg også synes, det måske var en god idé, om vi i fællesskab tog en tur ud i en A-kasse og prøvede at se, hvordan det virker ude i den daglige ekspedition. Det synes jeg kunne være en spændende øvelse, som jeg meget gerne vil prøve at få tilrettelagt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 268:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Den kommunale økonomi i 1987 og 1988).

(Fremsat 14/5 86).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 18 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 269:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal indkomstskat og af lov om udskrivning af skat til amtskommunen. (Det kommunale og amtskommunale personfradrag m.m.).

(Fremsat 14/5 86).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Det nytter noget! Det nytter at argumentere, at protestere, at demonstrere imod urimeligheder og overgreb. Den mest effektive protest og demonstration er naturligvis på valgdagen at stemme de for urimelighederne ansvarlige ud. Regeringspartierne og ikke mindst det radikale venstre fik den 17. november 1985 ved amts- og kommunevalget en kraftig advarsel af befolkningen. De fik det gule kort. Næste gang, ved folketingsvalget, bliver det det røde kort, vælgerne giver den borgerlige regering.

Det nytter noget at protestere. For et par måneder siden var løftet om fjernelse af karensdagen fra 1987 resultatet af mange borgeres og oppositionens saglige argumentation og protester. Denne gang er resultatet, at der er ført reelle forhandlinger med kommunernes og amternes organisationer, at regeringen ikke længere har kunnet lukke øjnene for